

Сборник съдебна практика

ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ
М. ВОВЕК
представено на 5 декември 2019 година¹

Дело C-564/18

ЛН
срещу
Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal

(Преюдициално запитване, отправено от
Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság
(Съд по административни и трудовоправни спорове, Будапеща, Унгария)

„Преюдициално запитване — Обща политика в областта на убежището и субсидиарната закрила — Общи процедури за предоставяне на международна закрила — Директива 2013/32/ЕС — Член 33 — Основания за недопустимост — Изчерпателност — Член 46, параграф 3 — Член 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз — Право на ефективни правни средства за защита — Осемдневен срок за произнасяне на съда“

I. Въведение

1. В Директива 2013/32/ЕС² се посочват пет хипотези, при които молба за международна закрила може да се счита за недопустима. Две от тях са релевантни за настоящото дело: когато трета страна може да се счита за „първа страна на убежище“ или за „сигурна трета страна“ по отношение на съответния кандидат.
2. Може ли държава членка да въведе правило, позволяващо на нейните органи да считат за недопустими молби за убежище, подадени от кандидати, пристигащи в тази държава членка през трета страна, която се счита за „сигурна транзитна страна“, добавяйки всъщност по този начин друга категория към списъка по член 33 от Директива 2013/32?
3. Освен това може ли за разглеждането по съдебен ред на административни решения, с които молбите се считат за недопустими, да се прилага осемдневен срок?

¹ Език на оригиналния текст: английски.

² Директива на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 година относно общите процедури за предоставяне и отнемане на международна закрила (ОВ L 180, 2013 г., стр. 60).

II. Правна уредба

A. Правото на Съюза

4. Съгласно съображение 43 от Директива 2013/32 „[д]ържавите членки разглеждат всички молби по същество, т.е. извършват преценка дали съответният кандидат отговаря на условията за международна закрила в съответствие с Директива 2011/95/ЕС, освен ако настоящата директива разпорежда противното, а именно в случаите, когато може с основание да се предположи [...], че друга[...] страна ще пристъпи към разглеждането или ще даде достатъчна закрила. По-конкретно, държавите членки не са длъжни да разглеждат по същество молба за международна закрила в случаите, когато първа[...] държава на убежище е предоставила на кандидата статут на бежанец [или друга достатъчна закрила] и кандидатът [ще бъде] повторно приет в тази държава“.

5. Съгласно съображение 44 от Директива 2013/32 „[д]ържавите членки следва да нямат задължение да разглеждат по същество молба за международна закрила, когато с основание могат да очакват кандидатът, поради достатъчна връзка с трета страна, според определението на националното право, да иска да получи закрила в тази трета страна и съществуват основания да се очаква, че кандидатът ще бъде приет или повторно приет в тази страна. Държавите членки следва да процедурат по този начин единствено в случаите, когато този кандидат би бил на сигурно място в съответната трета страна. С цел да се избегнат вторичн[и] движения на кандидата за убежище, следва да се установят общи принципи за приемането и определянето от страна на държавите членки на трети държави като сигурни“.

6. Член 33 от Директива 2013/32 се отнася до „недопустимите молби“. Той гласи следното:

„1. В допълнение към случаите, в които молбата не се разглежда, в съответствие с Регламент (ЕС) № 604/2013, от държавите членки не се изисква да разглеждат дали кандидатът отговаря на условията за международна закрила в съответствие с Директива 2011/95/ЕС, когато молбата се счете за недопустима съгласно настоящия член.

2. Държавите членки могат да приемат, че една молба за международна закрила е недопустима единствено ако:

- а) друга държава членка е предоставила международна закрила;
- б) страна, която не е държава членка, се счита за първа страна на убежище за кандидата по силата на член 35;
- в) страна, която не е държава членка, се счита като сигурна трета страна за кандидата съгласно член 38;
- г) молбата е последваща молба, когато не са се появили или не са били представени от кандидата нови елементи или факти, свързани с разглеждането на това дали кандидатът отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95/ЕС; или
- д) лице на издръжка на кандидата е подало молба, след като в съответствие с член 7, параграф 2 се е съгласило, че неговият случай е част от молба[...], която е подадена от негово име, и когато не са налице обстоятелства в положението на лицето на издръжка, които да оправдават отделна молба“.

7. Член 35 от Директива 2013/32 се отнася до „понятието за първа страна на убежище“. Той гласи, че:

„Една страна може да се разглежда като първа страна на убежище за определен кандидат, ако:

- а) кандидатът е признат за бежанец в тази страна и все още се ползва от тази закрила; или
- б) кандидатът се ползва от друга [достатъчна] закрила в тази държава, като включително се ползва от принципа на забрана за *връщане*;

при условие че бъде повторно приет в тази страна.

При прилагането на понятието за първа страна на убежище към личното положение на кандидата държавите членки могат да взимат под внимание член 38, параграф 1. Кандидатът има право да обжалва прилагането на понятието за първа страна на убежище в неговия конкретен случай“.

8. Член 38 се отнася до „понятието за сигурна трета страна“. Той гласи:

„1. Държавите членки могат да прилагат понятието за сигурна трета страна само ако компетентните органи са се убедили, че в съответната трета страна към кандидата за международна закрила ще се отнасят в съответствие със следните принципи:

- а) кандидатите за убежище не са заплашени поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политически убеждения за живота и за свободата си;
- б) няма опасност от тежко посегателство според определението в Директива 2011/95/ЕС;
- в) спазва се принципът на забрана за *връщане* в съответствие с Женевската конвенция;
- г) спазва се забраната за репатриране в нарушение на правото на защита от мъчения и жестоко, нехуманно или унижително отношение, както е предвидена от международното право; и
- д) съществува възможност да се поиска признаване на статута на бежанец и когато той бъде признат, да се ползва закрила в съответствие с Женевската конвенция.

2. Прилагането на понятието за сигурна трета страна се подчинява на нормите на националното право, а именно:

- а) нормите, които предвиждат съществуването на връзка между кандидата и съответната трета страна, на основание на която е основателно кандидатът да отиде в тази страна;
- б) нормите, които се отнасят до прилаганите от компетентните органи методи, с които да се убедят, че понятието за сигурна трета страна може да се приложи спрямо определена страна и определен кандидат. Тези методи предвиждат [проверка във всеки конкретен случай] на сигурността в страната за съответния кандидат и/или определянето от дадена държава членка на страните, считани като сигурни в общ план;
- в) нормите, които съответстват на международното право и които позволяват индивидуално разглеждане с цел определяне дали дадена трета страна е сигурна за определен кандидат, което най-малкото дава възможност на кандидата да обжалва прилагането на понятието за

сигурна трета страна поради това че въпросната трета страна не е сигурна в неговия конкретен случай. На кандидата също така се разрешава да обжалва наличието на връзка между него и въпросната трета страна в съответствие с буква а).

[...]“.

9. Член 46 се отнася до „правото на ефективна защита“. Той гласи следното:

„1. Държавите членки гарантират, че кандидатите разполагат с право на ефективна защита пред съд срещу следното:

а) решение относно тяхната молба за международна закрила, включително за решение, с което:

[...]

ii) се установява, че молбата е недопустима съгласно член 33, параграф 2;

[...]

[...]

3. С цел спазване на разпоредбите на параграф 1 държавите членки гарантират, че ефективната защита предвижда цялостно и *ex nunc* разглеждане на фактите и правните въпроси, включително, когато е приложимо, разглеждане на нуждите от международна закрила съгласно Директива 2011/95/ЕС, най-малкото в процедури по обжалване пред първоинстанционен съд.

[...]

10. Държавите членки могат да определят срокове за разглеждане от съда по параграф 1 на решението, което е взето от решаващия орган.

[...]“.

Б. Националното право

10. Съгласно член 51, параграф 2, буква f) от Menedékjogról szóló 2007. évi LXXX. törvény (Закон № LXXX от 2007 г. за правото на убежище) (наричан по-нататък „Законът за правото на убежище“) молбата е недопустима, когато „кандидатът е пристигнал в Унгария през страна, където не е изложен на преследване по смисъла на член 6, параграф 1 или на опасност от тежко посегателство по смисъла на член 12, параграф 1 или в която е гарантирана достатъчна степен на закрила“.

11. Съгласно член 53, параграф 4 от Закона за правото на убежище съдебната фаза на процедурата по предоставяне на убежище не продължава повече от осем дни в случаите на молби, обявени за недопустими.

III. Фактите, националното производство и преюдициалните въпроси

12. Жалбоподателят в главното производство е сирийски гражданин и етнически кюрд, който на 19 юли 2018 г. подава молба за международна закрила.

13. Компетентният орган по предоставянето на убежище, Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal (Служба за имиграция и убежище, Унгария) (наричана по-нататък „Службата за имиграция“), счита молбата за недопустима и обявява, че принципът на забрана за *връщане* е неприложим в случая на жалбоподателя. Този орган постановява, че жалбоподателят трябва да бъде върнат от територията на Европейския съюз на територията на Република Сърбия, и разпорежда решението да бъде изпълнено чрез извеждането му. Заедно с това налага на жалбоподателя двугодишна забрана за влизане и пребиваване.

14. Жалбоподателят обжалва това решение пред запитващата юрисдикция, Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Съд по административни и трудовоправни спорове, Будапеща, Унгария).

15. Според жалбоподателя решението на Службата за имиграция е незаконосъобразно и трябва да бъде отменено. Той освен това твърди, че молбата му за предоставяне на статут на бежанец следва да бъде разгледана по същество, тъй като с член 51, параграф 2, буква f) от Закона за правото на убежище — въз основа на който Службата за имиграция квалифицира молбата му като недопустима — се нарушава правото на ЕС. Причината за това била, че тази разпоредба съставлява ново основание за недопустимост, базиращо се на понятието „сигурна транзитна страна“, което не е предвидено в член 33 от Директива 2013/32.

16. Службата за имиграция по същество твърди, че член 51, параграф 2, буква f) от Закона за правото на убежище следва да се преценява в историческия му контекст: законодателят искал да състави правила, които наред с друго, отговарят на затрудненията, произтичащи от значителния брой кандидати.

17. Запитващата юрисдикция също така има съмнения относно адекватността на осемдневния срок, в рамките на който трябва да се извърши контролът върху решението на Службата за имиграция, с което молбата на жалбоподателя се обявява за недопустима.

18. При тези обстоятелства Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Съд по административни и трудовоправни спорове, Будапеща) спира производството и поставя на Съда следните преюдициални въпроси:

„1. Могат ли разпоредбите на член 33 от [Директива 2013/32], отнасящи се до недопустимите молби, да се тълкуват в смисъл, че допускат правна уредба на държава членка, съгласно която молбата в процедура за предоставяне на убежище е недопустима, ако кандидатът е пристигнал в посочената държава членка — Унгария, през страна, където не е изложен на преследване или на опасност от тежко посегателство или в която е гарантирана достатъчна степен на закрила?

2. Могат ли член 47 от Хартата на основните права [на Европейския съюз] и член 31 от [Директива 2013/32] — с оглед и на предвиденото в членове 6 и 13 от Европейската конвенция за правата на човека — да се тълкуват в смисъл, че не им противоречи правна уредба на държава членка, в която се предвижда императивен осемдневен срок за провеждане на съдебните производства по молбите, обявени за недопустими в процедурите по предоставяне на убежище?“.

19. Запитващата юрисдикция е поискала настоящото преюдициално запитване да бъде разгледано по реда на спешното преюдициално производство, предвидено в член 107 от Процедурния правилник на Съда. С решение от 19 септември 2018 г. определеният състав на Съда решава да не уважи това искане.

20. Писмени становища представят жалбоподателят, германското, френското, унгарското правителство и Европейската комисия. С изключение на френското правителство, те участват и в съдебното заседание, проведено на 11 септември 2019 г.

IV. Правен анализ

21. В първата част от настоящото заключение ще застъпя виждането, че списъкът с (материални) основания за недопустимост по член 33, параграф 2 от Директива 2013/32 е изчерпателен. Тъй като допълнителното основание „сигурна транзитна страна“ не може да бъде отнесено към съществуващите понятия „първа страна на убежище“ или „сигурна трета страна“, съм длъжен да заключа, че държавите членки действително не могат да въведат такова допълнително основание за недопустимост (А).

22. По отношение на втория въпрос, подобно на моето успоредно заключение по дело PG/Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal (дело C-406/18) (наричано по-нататък дело „PG“), в настоящото дело ще застъпя виждането, че адекватността на предвидения осемдневен срок зависи от това дали той позволява да бъдат гарантирани процесуалните права на жалбоподателя. Това трябва да се прецени от националния съд с оглед на конкретните обстоятелства по делото, като се има предвид задължението му да извърши цялостна и ex plice проверка, но също така и в контекста на всички обстоятелства и условия, при които този съд е призван да изпълнява съдебните си функции. Ако националният съд заключи, че с оглед на тези съображения разглежданият срок не може да бъде спазен, той трябва да остави без приложение приложимия срок и да приключи разглеждането възможно най-бързо след изтичането на срока (Б).

А. По първия въпрос: основания за недопустимост

23. Съгласно член 51, параграф 2, буква f) от Закона за правото на убежище, въведен от 1 юли 2018 г., молбата е недопустима, ако кандидатът е пристигнал в Унгария през трета страна, където не е изложен на преследване или на опасност от тежко посегателство или в която „е гарантирана достатъчна степен на закрила“³. Навсякъде в настоящото заключение това основание ще бъде наричано основанието „сигурна транзитна страна“ по подобие на съкратеното наименование, използвано от запитващата юрисдикция, жалбоподателя и заинтересованите страни.

24. Според унгарското правителство това основание е съвместимо с понятието „сигурна трета страна“ по член 33, параграф 2, буква в) и член 38 от Директива 2013/32. То подчертава правото на преценка на държавите членки при транспонирането на директива и отбелязва, че в предходната си редакция националното законодателство е следвало стриктно текста на Директива 2013/32, което обаче се оказало незадоволително, особено по време на миграционната криза. Унгарското правителство освен това посочва, че целта на сега действащото законодателство е да се предотврати търсенето на най-благоприятна юрисдикция (forum shopping) в областта на убежището. Според това правителство търсещото убежище лице трябва да кандидатства за убежище в първата сигурна за него страна, а не непременно в страната, която то счита, че е най-добра за него. Разглежданото ново основание отразявало невъзможността търсещото убежище лице да избере да не кандидатства за международна закрила в трета страна, в която е пребивавало.

25. Всички останали заинтересовани страни (както и запитващата юрисдикция) изтъкват, че основанието за недопустимост „сигурна транзитна страна“ не е предвидено в член 33, параграф 2 от Директива 2013/32. Те твърдят, че списъкът в този член очевидно е изчерпателен и не позволява държавите членки да добавят допълнителни категории.

³ Курсивът е мой.

26. Съгласен съм с това. Важно е обаче в самото начало да се поясни, че понятието „недопустимост“ по член 33 от Директива 2013/32, разглеждано в настоящото дело, се отнася до това, което най-добре може да се нарече „материална“ недопустимост за разлика от „процесуалната“ недопустимост.

27. Съгласно член 33, параграф 2 от Директива 2013/32 държавите членки могат да сметат молба за международна закрила за недопустима (и съответно да не я разгледат по същество) при определени обстоятелства. Всички предвидени в букви а)—д) от този член хипотези се отнасят за положения, в които не е необходима (или не е необходима нова) преценка на молбата по същество⁴. Такава „материална“ недопустимост обаче се различава от въпросите за общата процесуална недопустимост, които могат да възникнат при различни обстоятелства. С други думи, хармонизирането на основанията за „материална“ недопустимост чрез Директива 2013/32 не означава, че държавите членки са възпрепятствани да запазят или въведат правила относно различни аспекти на *процесуалната* (не)допустимост, като свързаните с приложимите срокове, в рамките на които трябва да бъде направено искане, условията за тази цел, процесуалната легитимация на лицата и т.н.

28. Обръщайки внимание конкретно на основанията за материална недопустимост, всъщност съм длъжен да заключа, че член 33, параграф 2 от Директива 2013/32 съставлява изчерпателен списък в това отношение. Този извод ясно произтича не само от текста на въпросната разпоредба („[д]ържавите членки могат да приемат, че една молба за международна закрила е недопустима единствено ако [...]“), но също така от логиката и систематиката на Директивата⁵, и е потвърден наскоро от Съда, макар и в малко по-различен контекст⁶.

29. Следователно въпросът, който остава да бъде разгледан, е дали основанието „сигурна транзитна страна“ може да бъде отнесено към някое от вече изброените в член 33, параграф 2 от Директива 2013/32 основания за недопустимост. Извън петте предвидени основания само следните две могат евентуално да се приложат в настоящия контекст: „първа страна на убежище“ и „сигурна трета страна“, както са допълнително определени съответно в членове 35 и 38 от Директива 2013/32.

30. По-нататък ще разгледам последователно всяко от тези основания.

1. Първа страна на убежище

31. На понятието „първа страна на убежище“ е дадено определение в член 35 от Директива 2013/32. Прилага се за две хипотези.

32. Първо, съгласно член 35, буква а) от Директива 2013/32 то означава страна, в която конкретният кандидат е признат за бежанец и все още може да се ползва от тази закрила. Тази хипотеза, предполагаща вече предоставен и все още наличен за кандидата статут на бежанец, очевидно не се отнася за основанието за сигурна транзитна страна и предвид наличната информация не е релевантна за положението на жалбоподателя.

33. Второ, съгласно член 35, буква б) от Директива 2013/32 понятието за първа страна на убежище може да се отнася за страна, в която конкретният кандидат „се ползва от [достатъчна] закрила“, „като включително се ползва от принципа на забрана за *връщане*[,] при условие че бъде повторно приет в тази страна“.

4 Вж. точка 6 по-горе.

5 От систематична гледна точка, както се потвърждава от съображение 43 от Директива 2013/32, „[д]ържавите членки разглеждат всички молби по същество“, което указва, че хипотезите, в които е възможно изпълнението на това задължение да се избегне, трябва да се разглеждат като изключения и да се тълкуват стеснително.

6 Решение от 19 март 2019 г., Ibrahim и др. (C-297/17, C-318/17, C-319/17 и C-438/17, EU:C:2019:219, т. 76).

34. В Директива 2013/32 не се посочва какво означава „достатъчна закрила“. В решение на Съда по дело Алхето все пак се предоставят известни насоки в това отношение. В това дело понятието „достатъчна закрила“ по смисъла на член 35, буква б) от Директива 2013/32 е приложено от Съда към положението на регистриран от UNRWA⁷ палестински кандидат, напуснал обичайното си местопребиваване в Ивицата Газа, за да се премести в Хашемитското кралство Йордания. Той пребивава за кратко там⁸, преди да отпътува за държава членка и да подаде молба за международна закрила. UNRWA действа и е призната на територията на Йордания, като въпросът по същество е дали Йордания може да се счита за първата страна на убежище на кандидата.

35. В този конкретен контекст Съдът приема, че „достатъчна закрила“ по смисъла на член 35, буква б) от Директива 2013/32 може да се счита за предоставена на лице, ползващо се от ефективна закрила или помощ от UNRWA, ако съответната страна „се задължава да приеме обратно заинтересованото лице, след като то е напуснало нейната територия, за да поиска международна закрила в Съюза“, и ако тази страна „признава посочената закрила или помощ от UNRWA и зачита принципа на забрана за връщане, като така дава възможност на заинтересованото лице да пребивава на нейна територия в безопасност, при достойни условия на живот и докато рисковете в територията на обичайното пребиваване го налагат“⁹.

36. Така, подобно на хипотезата по член 35, буква а) от Директива 2013/32, в основата на тази по буква б) от същата разпоредба стои предпоставката, че конкретният кандидат *вече* може да се ползва от известна степен на закрила, която все още може да му се осигури¹⁰.

37. Това донякъде „ретроспективно“ измерение на вече предоставената (и все още налична) международна закрила на кандидата по смисъла на член 35, буква б) се потвърждава допълнително от заглавието на цялата разпоредба (*първа страна на убежище*) и от разясненията, дадени в това отношение в съображение 43 от Директива 2013/32.

38. От тези елементи става ясно, че понятието „първа страна на убежище“ по член 35, буква б) от Директива 2013/32 цели нещо доста различно от понятието „сигурна транзитна страна“.

39. Първо, вероятно е, че по-скоро общият термин „достатъчна закрила“, който е един от определящите елементи за „първа страна на убежище“ по член 35, буква б) от Директива 2013/32, се упоменава и в определението на „сигурна транзитна страна“ съгласно разглежданата национална разпоредба. В този контекст член 51, параграф 2, буква f) от Закона за правото на убежище не изисква изрично принципът на забрана за връщане да бъде гарантиран във въпросната трета страна.

40. Второ и в по-общ план, трудно ми е да разбера как самата възможност за транзитно преминаване през дадена страна би предоставила някаква ефективна закрила на кандидата, на която той би могъл да разчита отново, когато (и ако) бъде приет обратно. Самата възможност кандидатът да кандидатства за международна закрила в тази страна в бъдеще, е много различна от наличието на вече предоставена закрила, която все още може да се осигури — нещо, което е присъщо на понятието за първа страна на убежище.

41. С оглед на гореизложеното стигам до заключението, че понятието „сигурна транзитна страна“ не може да се счита за попадащо в обхвата на понятието „първа страна на убежище“ по смисъла на член 33, параграф 2, буква б) и член 35 от Директива 2013/32 или за съответстващо на това понятие.

⁷ Агенция на Организацията на обединените нации за подпомагане и работа с палестинските бежанци в Близкия изток.

⁸ Двадесет и три дни. Вж. заключението на генералния адвокат Mengozzi по дело Алхето (C-585/16, EU:C:2018:327, т. 85).

⁹ Решение от 25 юли 2018 г., Алхето (C-585/16, EU:C:2018:584, т. 143).

¹⁰ Вж. също заключението на генералния адвокат Mengozzi по дело Алхето (C-585/16, EU:C:2018:327, т. 84).

2. Сигурна трета страна

42. Приложението на понятието „сигурна трета страна“ по член 33, параграф 2, буква в) и член 38 от Директива 2013/32 зависи от три основни категории условия, които по същество могат да бъдат описани като *принципи, норми и гаранции*.

43. Първо, съгласно член 38, параграф 1, букви а)–д) от Директива 2013/32, държавата членка трябва да е убедена, че ще бъдат спазвани изрично посочени *принципи* по отношение на дадения кандидат. А именно животът и свободата да не са застрашени поради принадлежност към раса, религия, националност, определена социална група или поради политически убеждения; да няма опасност от тежко посегателство според определението в Директива 2011/95/ЕС¹¹; да се спазва принципът на забрана за *връщане* в съответствие с Женевската конвенция¹²; да се спазва забраната за репатриране в нарушение на правото на защита от мъчения и жестоко, нехуманно или унижително отношение, както е предвидена от международното право; и да съществува възможност да се поиска признаване на статута на бежанец и ако той бъде признат, да се ползва закрила в съответствие с Женевската конвенция.

44. Второ, държавите членки следва да предвидят *норми*, в които в съответствие с член 38, параграф 2, буква а) се изисква да съществува „*връзка между кандидата и съответната трета страна, на основание на която е основателно кандидатът да отиде в тази страна*“. Съгласно член 38, параграф 2, буква б) от Директива 2013/32 в тези норми трябва да се уточняват и прилаганите от компетентните органи методи, за да се убедят, че понятието за сигурна трета страна може да се приложи спрямо определена страна и определен кандидат. Накрая, съгласно член 38, параграф 2, буква в) трябва да бъдат въведени и норми, съответстващи на международното право и позволяващи индивидуално разглеждане с цел определяне дали дадена трета страна е сигурна за определен кандидат.

45. Трето, по отношение на *гаранциите*, в член 38, параграф 2, буква в) се посочва, че въведените норми „най-малкото“ трябва да дават възможност на кандидата да обжалва прилагането на понятието за сигурна трета страна, поради това че въпросната трета страна не е сигурна в неговия конкретен случай. На кандидата също така трябва да се разрешава да обжалва наличието на връзка между него и въпросната трета страна. Освен това съгласно член 38, параграф 3, когато държава членка приеме решение, основано единствено на понятието за сигурна трета страна, тя трябва да информира за това кандидата и да му предостави документ, с който информира властите на третата страна, на езика на тази страна, че молбата не е била разгледана по същество. Накрая, съгласно член 38, параграф 4, когато третата страна не разреши на кандидата да влезе на нейна територия, държавите членки гарантират предоставянето на достъп на това лице до процедура в съответствие с основните принципи и гаранции, описани в глава II от Директива 2013/32.

46. В хода на съдебното заседание бе разисквано дали транзитното преминаване през конкретна държава може да се счита за „връзка между кандидата и съответната трета страна, на основание на която е основателно кандидатът да отиде в тази страна“, по смисъла на член 38, параграф 2, буква а).

47. Не считам, че това е така.

¹¹ Директива на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила (ОВ L 337, 2011 г., стр. 9).

¹² Конвенцията за статута на бежанците, подписана в Женева на 28 юли 1951 г. (United Nations Treaty Series, том 189, стр. 137, № 2545 (1954), влиза в сила на 22 април 1954 г. Тя е допълнена и изменена с Протокола за статута на бежанците, подписан в Ню Йорк на 31 януари 1967 г. и влязъл в сила на 4 октомври 1967 г. (наричана по-нататък „Женевската конвенция“).

48. Признавам, че текстът на член 38, параграф 2, буква а) от Директива 2013/32 не предоставя много насоки за значението на термина „връзка между кандидата и съответната трета страна, на основание на която е основателно кандидатът да отиде в тази страна“. В съображение 44 се прави препратка към определение, което следва да се приеме в националното право.

49. Разглеждайки обаче непосредствения контекст на това понятие за „връзка“, ще отбележа, че член 38, параграф 2, букви а) и б) от Директива 2013/32 налага задължение за държавите членки да приемат норми, изискващи тази връзка да съществува, и да установят методи за оценка на положението на определен кандидат. Ако обикновеното транзитно преминаване само по себе си бе достатъчно за установяването на такава връзка, защо са подробните изисквания за принципи, норми или гаранции?

50. Що се отнася до по-широкия контекст на член 38, параграф 2, буква а), ще отбележа, че понятието „сигурна трета страна“ е една от трите категории страни (редом с „друга държава членка“ и „първа страна на убежище“), към които кандидат може да бъде насочен, за да се разгледа молбата му за международна закрила. С други думи, тези понятия допускат органите на държавите членки, получили молба за международна закрила, да прехвърлят отговорността за разглеждането на нуждите на кандидата от тази закрила на друга страна.

51. Първо, това е изключение от общото правило, че по принцип следва да се разглеждат всички молби¹³. Подобно на всяко друго изключение, то следва да се схваща ограничително¹⁴.

52. Второ, трите категории страни не са *които и да са други* страни, а страните, предлагащи конкретни гаранции, съществуването на които е или презумирано (по отношение на държавите членки)¹⁵, или проверено съгласно определените норми. С оглед на доста подробния процесуален режим, въведен с член 38, параграф 2 от Директива 2013/32, според мен, ако законодателят е искал да определи връзката, която е ключов елемент от понятието „сигурна трета страна“, имайки предвид самото транзитно преминаване, това намерение щеше ясно да бъде изразено. Отново ще отбележа, че ако това бе така, въведеният понастоящем подробен процесуален режим щеше да е напълно излишен.

53. Трето, в последното изречение на член 38, параграф 2, буква в) се предвижда, че кандидатът трябва да може „да обжалва наличието на връзка между него и въпросната трета страна“. За да има това право някакво значение, въпросната връзка трябва да се изразява в нещо повече от транзитното преминаване, тъй като в противен случай разискването щеше да се свежда до това какъв вид транзитно преминаване е решаващ, дали пеша, с автомобил, с автобус или самолет, и дали например двадесетминутно спиране, в рамките на което потенциалният кандидат е могъл да се обърне към служителите на въпросната страна, е достатъчно за възникването на релевантната връзка.

54. Съществува още един аспект на понятието „сигурна транзитна страна“ по член 51, параграф 2, буква f) от Закона за правото на убежище, а именно изискването за „достатъчна закрила“.

¹³ Вж. бележка под линия 5 по-горе.

¹⁴ Вж. също заключението на генералния адвокат Mengozzi по дело Алхето (C-585/16, EU:C:2018:327, т. 78) по отношение на предшествания Директива 2013/32 правен акт.

¹⁵ Решение от 19 март 2019 г., Ibrahim и др. (C-297/17, C-318/17, C-319/17 и C-438/17, EU:C:2019:219, т. 85 и цитираната съдебна практика).

55. Както вече бе упоменато, за разлика от понятията за първа страна на убежище и сигурна трета страна член 51, параграф 2, буква f) от Закона за правото на убежище не изисква изрично „сигурните транзитни страни“ да гарантират принципа на забрана за *връщане*, чието спазване се изисква от Женевската конвенция, а съответно, логично, и от правото на ЕС¹⁶.

56. Следователно основанието за сигурна транзитна страна, както е определено в разглежданото национално право, смекчава приложимите стандарти в две насоки: по отношение на силата на свързаността, която трябва да съществува между кандидата и съответната трета страна, и равнището на закрила, което тази страна трябва да предлага. Според мен поради тези две причини основанието „сигурна транзитна страна“, предвидено в член 51, параграф 2, буква f) от Закона за правото на убежище, не може да се счита за съответстващо на понятието „сигурна трета страна“, посочено в член 33, параграф 2 от Директива 2013/32.

57. Този извод не зависи от факта, че в неотдавнашното предложение на Европейската комисия за регламент за процедура за убежище¹⁷, който да замени Директива 2013/32, в проекта на член 45, параграф 3, буква а) относно понятието за сигурна трета страна се посочва, че „[с]лед индивидуално разглеждане на молбата, решаващият орган счита дадена трета страна за сигурна трета страна за конкретен кандидат едва когато се увери в сигурността ѝ за конкретния кандидат в съответствие с критериите, определени в параграф 1, и установи, че: а) съществува връзка между кандидата и въпросната трета страна, въз основа на която би било разумно кандидатът да отиде в тази страна, *включително защото кандидатът е минал транзитно през тази трета страна, която е географски близо до страната на произход на кандидата* [...]“¹⁸.

58. Първо, този текст продължава да бъде законодателно предложение. (Все още) не е обвързващ акт от правото на ЕС.

59. Второ, предвид съдържанието на проекта на текста относно понятието за сигурна трета страна внесеното предложение трудно може да се разглежда като пояснение или кодифициране на сега действащото право в тази област. По-скоро, както и Комисията признава в съдебното заседание, ако бъде приет, той ще представлява ясна промяна в правния режим.

60. Трето, фактът, че в предложената редакция се предвижда съществена промяна, отиваща отвъд обикновено поясняване на съществуващото понятие, изглежда е резонирал в законодателния процес, по време на който са изразени съмнения дали предложението на Комисията съответства добре на цялостната логика, стояща в основата на понятието за сигурна трета страна.

61. В това отношение ще отбележа, че компетентната комисия на Европейския парламент е предложила проектът на цитирания по-горе текст да се измени по следния начин: „а) съществува достатъчна връзка между кандидата и третата страна, въз основа на която би било разумно кандидатът да отиде в тази страна; това означава, че съществува предишно пребиваване или престой в тази държава, ако, като се има предвид продължителността и естеството на пребиваването или престоя, кандидатът може разумно да се очаква да потърси закрила в тази страна и съществуват основания да се счита, че кандидатът ще бъде повторно приет в тази държава; [...]“¹⁹.

16 Член 33 от Женевската конвенция. Вж. член 78, параграф 1 ДФЕС и член 21 от Директива 2011/95.

17 Предложение за регламент на Европейския парламент и на Съвета за установяване на обща процедура за международна закрила в Съюза и за отмяна на Директива 2013/32/ЕС (COM(2016) 467).

18 Курсивът е мой.

19 Доклад относно предложението за регламент на Европейския парламент и на Съвета за установяване на обща процедура за международна закрила в Съюза и за отмяна на Директива 2013/32/ЕС, Комисия по граждански свободи, правосъдие и вътрешни работи, 22 май 2018 г. (COM(2016) 467 — C8-0321/2016 — 2016/0224(COD)).

62. Аналогично Върховният комисариат на ООН за бежанците (наричан по-нататък „ВКБООН“) счита, че понятието „сигурна трета страна“ не следва да се определя по начина, посочен от Комисията в предложението²⁰. ВКБООН признава, че макар „международното право да не изисква наличието на значима свързаност или връзка, ВКБООН последователно се застъпва за наличието на такава значима връзка, която би направила основателно и устойчиво търсенето от лице на убежище в друга страна“²¹. По-нататък ВКБООН изтъква, че „вземането предвид на продължителността и естеството на всяко пребиваване, както и връзките, основани на семейство или други тесни отношения, увеличава устойчивостта на връщането или прехвърлянето от гледна точка както на лицето, така и на третата страна. Като такова то намалява риска от по-нататъшно неправомерно движение, предотвратява възникването на „орбитни“ положения и задълбочава международното сътрудничество и споделянето на отговорността“²².

63. Ще отбележа, че виждането, съгласно което такава свързаност може да се счита за съществуваща при наличие на някои специфични за кандидата отношения, които обаче със сигурност надхвърлят обикновено транзитно преминаване, е отразено и в предходни позиции, приети от ВКБООН по въпроса²³.

64. Не е задача на Съда да дава становище по законодателен проект. За да има обаче понятието за сигурна трета страна някакво независимо значение, тълкуването му не може да води до почти автоматичното извеждане на кандидати към страни, през които те са преминали, предизвиквайки ефект на домино и съответно дадена молба никога да не се разглежда по същество някъде²⁴.

65. Така с оглед на гореизложеното първото ми междинно заключение е, че член 33, параграф 2 от Директива 2013/32 не допуска национална законодателна уредба на държава членка, съгласно която молба се счита за недопустима, ако кандидатът е пристигнал в тази държава членка през трета страна, където не е изложен на преследване или на опасност от тежко посегателство или в която е гарантирана достатъчна степен на закрила.

20 Коментари на ВКБООН относно предложението на Европейската комисия за регламент за процедура за убежище (COM(2016) 467), април 2019 г. Както отбелязва Съдът в контекста на Директива 2011/95, „документите, изготвени от [ВКБООН], имат особено значение предвид ролята, поверена на [ВКБООН] от Женевската конвенция“. Решение от 23 май 2019 г., Bilali (C-720/17, EU:C:2019:448, т. 57 и цитираната съдебна практика). Вж. също решение от 30 май 2013 г., Халаф (C-528/11, EU:C:2013:342, т. 44 и цитираната съдебна практика).

21 Коментари на ВКБООН относно предложението на Европейската комисия за регламент за процедура за убежище (COM(2016) 467), април 2019 г., стр. 42.

22 Пак там.

23 Вж. например UNCHR, Legal Considerations regarding access to protection and a connection between the refugees and the third country in the context of return or transfer to safe countries, април 2018 г., и Guidance note on bilateral and/or multilateral transfer agreements of asylum-seekers, май 2013 г.

24 Вж. също съображение 44 от Директива 2013/32, предупреждаващо за вторичните движения на кандидатите (което се случва, когато кандидатите за международна закрила се придвижват от страната, в която първоначално са пристигнали в търсене на закрила, към друга страна).

Б. По втория въпрос: адекватността на осемдневния срок

66. С втория въпрос запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали член 46, параграф 3 от Директива 2013/32, разглеждан в светлината на член 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз (наричана по-нататък „Хартата“)²⁵, не допуска законодателна уредба, предвиждаща императивен осемдневен срок за съда да извърши своя контрол върху административно решение, с което молба за международна закрила се обявява за недопустима.

67. Темата за сроковете, приложими за контрола от съд в областта на международната закрила като цяло, разглеждам в своето успоредно заключение по дело PG, представено в същия ден като настоящото заключение. Според мен съображенията, изложени в него във връзка с шестдесетдневен срок за извършване на контрол по същество върху решения в областта на международната закрила, са еднакво приложими — а в много случаи дори а fortiori — за осемдневен срок за решения относно недопустимост.

68. В настоящото заключение съответно ще се съсредоточа единствено върху аспектите, *различаващи* настоящото дело от дело PG, като в останалата част ще се позовавам на анализа си, изложен в заключението по него. Ще подчертая по-специално че дори когато се приема в специфични и ускорени производства, решение, с което се прилага някое от основанията за недопустимост, не може да води до „смекчен“ стандарт за контрол (1). Този факт заедно със структурни съображения, подобни на тези по дело PG, ме кара да направя извода, че ако според запитващата юрисдикция по делото в главното производство осемдневният срок прави невъзможно извършването на цялостен и ex nunc контрол, като същевременно се гарантира, че кандидатът се ползва от правата си, произтичащи по-специално от Директива 2013/32, тя трябва да остави без приложение релевантната разпоредба от националното право и да приключи разглеждането по съдебен ред възможно най-бързо след изтичането на срока (2).

1. По (ограничените) специфични характеристики на контрола по основания за недопустимост

69. В акта си за преюдициално запитване националният съд отбелязва, че в много случаи осемдневният срок не може или много трудно може да бъде спазен. Той не позволява на съда да изясни фактите до изисквания стандарт. Това съответно води до нарушение на изискването за провеждане на изчерпателен контрол. Приключването на производството в рамките на разглеждания срок е особено трудно в контекста на молби, сметени за недопустими, тъй като тежестта на доказване се носи почти изключително от кандидатите, които вече се намират в уязвимо положение. Запитващата юрисдикция подчертава и факта, че решението ѝ не подлежи на обжалване.

70. В писмените си изявления страните изразяват различни становища по това дали осемдневният срок е адекватен.

71. Жалбоподателят е съгласен със запитващата юрисдикция, че практически е невъзможно разглежданият срок да бъде спазен. Той изтъква, че жалбата в главното производство е била разгледана при специфични правила, приложими в положение на криза, и че други аспекти на производството затрудняват упражняването на правата на кандидата. Позовава се на тридневния срок за подаване на жалба и на практическата невъзможност да се стигне до

²⁵ Във втория си въпрос тази юрисдикция се позовава на член 31 от Директива 2013/32, както и на членове 6 и 13 от Европейската конвенция за правата на човека (наричана по-нататък „ЕКПЧ“). Същевременно, с оглед на фактите по делото (дело пред съд) и на факта, че Европейският съюз не е страна по ЕКПЧ, разбирам този въпрос като отнасящ се до член 46 от Директива 2013/32 (засягащ разглеждането от съд), а не до член 31 (засягащ разглеждането на административно равнище), и до член 47 от Хартата, разглеждан по силата на член 52, параграф 3 от нея в светлината на релевантните разпоредби на ЕКПЧ и практиката на Европейския съд по правата на човека (наричан по-нататък „ЕСПЧ“).

разговор със съдията, тъй като такъв разговор трябвало да се проведе в транзитната зона чрез телекомуникационни средства, с които съдията не разполагал. Жалбоподателят по-нататък подчертава, че обжалването на административно решение няма суспензивно действие, освен ако това не се поиска, което не може да се направи без правна помощ. Той също така обръща внимание на необходимостта на кандидата да се даде достатъчно време да изложи фактите, както и на възможността за някои езици да е налице само един устен преводач в цялата страна. Той посочва също, че съдът трябва да се увери, че отрицателното решение и извеждането на кандидата от страната не водят до нарушение на член 3 от ЕКПЧ. Жалбоподателят заключава, че макар разглежданият срок като такъв да не е несъвместим с изискването за ефективна съдебна защита, несъвместимостта се дължи на невъзможността срокът да бъде удължаван.

72. Според унгарското правителство при липсата на каквито и да е общи правила именно държавите членки трябва да определят приложимите срокове в съответствие с принципа на процесуалната автономия. Налице била обща цел жалбите да се разглеждат бързо. Освен това бързото решаване на дела като настоящото давало възможност на съдилищата да се съсредоточат повече върху делата, разглеждани по същество. Според това правителство разглежданият срок е разумен, тъй като в дела за допустимост не се обсъждат въпроси по същество, а разглежданите такива не налагат привеждането на отнемащи време доказателства.

73. Комисията отбелязва, че тъй като в Директива 2013/32 не се съдържат общи правила за сроковете, тази проблематика попада в обхвата на процесуалната автономия на държавите членки. В този контекст според нея изискването за ефективност не е изпълнено, тъй като разглежданият срок не допуска да бъдат вземани предвид лични обстоятелства. Комисията се позовава по-специално на проекта на член 55, съдържащ се в предложението ѝ за регламент за замяна на настоящата Директива 2013/32²⁶, където за хипотези като тази в главното производство тя предлага двумесечен срок, който може да бъде удължаван с още три месеца. Именно в светлината на това предложение Комисията счита осемдневен срок за неподходящ.

74. Първо, изглежда, че осемдневният срок е със същото процесуално естество като разглеждания в дело PG шестдесетдневен срок²⁷.

75. Второ, разглежданият срок е различен и значително по-кратък от шестдесетдневния, разглеждан по дело PG. Тази разлика, независимо от точната продължителност, сама по себе си не е проблематична. В подобен контекст Съдът признава, че държавите членки могат да предвиждат различни срокове, в които кандидатът трябва да подаде жалба, в зависимост от това дали даденият вид решение е прието в рамките на обикновена или на ускорена процедура²⁸.

76. Тази констатация може да се приложи *mutatis mutandis* за различията, които може да съществуват между сроковете за приключване на разглеждането на дело от съда в зависимост от това дали извършва контрол върху преценката на административен орган по същество или само по основания за недопустимост. Всъщност не всички дела са еднакви.

77. Трето и вероятно най-важно в контекста на настоящото дело, Съдът признава, че с предвиждането на основания за недопустимост законодателят е целял да „смекчи задължението на компетентната държава членка да разгледа молбата за международна закрила“²⁹. Аналогично Съдът посочва, че „[...] цялостното и ех пипс разглеждане от компетентността на съд [съгласно

26 COM(2016) 467. Понастоящем висящо като процедура 2016/0224(COD).

27 Вж. допълнителни разяснения в заключението ми по дело PG, точки 43—47.

28 Съдът признава, че може да съществува намерение за разглеждане на недопустими молби за убежище по-бързо, така че „да се позволи по-бързо разглеждане на молбите, подадени от лица, които имат основание да се ползват от статута на бежанец“. Решение от 28 юли 2011 г., Samba Diouf (C-69/10, EU:C:2011:524, т. 65 и 66).

29 Решение от 17 март 2016 г., Mirza (C-695/15 PPU, EU:C:2016:188, т. 43).

член 46, параграф 3 от Директива 2013/32] не следва непременно да се отнася до разглеждането по същество на нуждите от международна закрила и че следователно може да се отнася до допустимостта на молбата за международна закрила, когато това е възможно съгласно националното право в съответствие с член 33, параграф 2 от Директива 2013/32³⁰.

78. Едно е обаче да се приеме, че разглеждането на административни решения може да не включва пълно разглеждане по същество, когато оспорването се отнася до конкретния въпрос за допустимостта на молба. Съвсем друго е да се твърди, че в такъв случай стандартът за контрол и процесуалните права, с които кандидатите се ползват съгласно Директива 2013/32, вече не се прилага.

79. Така, що се отнася до правото на разглеждане на съответното дело от съд по смисъла на член 46 от тази директива, по принцип кандидатите се ползват с еднакви права, независимо дали молбата им се разглежда с оглед на нейната допустимост или по същество³¹. При съблюдаване на конкретните разпоредби от Директива 2013/32 единственото, което се променя, е това какво може да бъде подложено на контрол, но не и качеството на този контрол.

2. Ориентиран спрямо правата подход за преценка на адекватността на срока

80. В съответствие с предложеното в моето заключение по дело PG³² осемдневният срок трябва да се разглежда в контекста на изисквания стандарт за контрол и конкретните процесуални права, с които кандидатите трябва да могат да се ползват съгласно правото на ЕС.

81. В контекста на настоящото дело жалбоподателят твърди, че разглежданият срок трябва да се преценява в контекста на цялата процедура. Той подчертава по-специално тридневния срок, в рамките на който кандидатите трябва да подадат жалба до съда, макар да се намират в транзитна зона. Според него този допълнителен факт още повече ограничава възможността да се получи правна помощ или да се стигне до личен разговор със съдията, което практически никога не се случва, тъй като съдът не е оборудван с необходимите комуникационни средства.

82. Тези обстоятелства трябва да бъдат преценени от запитващата юрисдикция, но е ясно, че такива условия, при които за случая на кандидат се прилагат не само на един, а очевидно поредица от стриктни срокове, непременно ще засегнат качеството на излаганите искания. Това на свой ред ще засегне работата на съда³³, който въпреки всичко е длъжен да извърши цялостен и ex nunc контрол³⁴.

83. Освен това на кандидатите трябва да бъде предоставена възможност да оспорят прилагането на понятията „първа страна на убежище“ или „сигурна трета страна“ към техния конкретен случай³⁵, което означава, че прилагането им винаги трябва да се преценява с оглед на всеки отделен случай предвид конкретното положение на кандидата.

30 Решение от 25 юли 2018 г., Алхето (C-585/16, EU:C:2018:584, т. 115).

31 В този смисъл вж. решение от 25 юли 2018 г., Алхето (C-585/16, EU:C:2018:584, т. 115).

32 Вж. точки 59—63 от това заключение.

33 В този смисъл вж. ЕСПЧ, решение от 2 февруари 2012 г., I.M. с/у Франция (СЕ:ЕCHR:2012:0202JUD000915209, т. 155).

34 Вж. решение от 25 юли 2018 г., Алхето (C-585/16, EU:C:2018:584, т. 115).

35 Що се отнася до понятието „първа страна на убежище“, последното изречение на член 35 от Директива 2013/32 гласи, че „[к]андидатът има право да обжалва прилагането на понятието за първа страна на убежище в неговия конкретен случай“. Що се отнася до понятието „сигурна трета страна“, съгласно член 38, параграф 2, буква в) от Директива 2013/32 държавите членки следва да предвидят нормите, „които съответстват на международното право и които позволяват индивидуално разглеждане с цел определяне дали дадена трета страна е сигурна за определен кандидат, което най-малкото дава възможност на кандидата да обжалва прилагането на понятието за сигурна трета страна поради това че въпросната трета страна не е сигурна в неговия конкретен случай. На кандидата също така се разрешава да обжалва наличието на връзка между него и въпросната трета страна в съответствие с буква а)“.

84. На последно място, пето, в настоящото дело запитващата юрисдикция не посочва дали някое от гарантираните права, по специално по член 12, параграф 1, букви б)–д) във връзка с член 12, параграф 2 от Директива 2013/32 или по членове 20, 22, 24 или 25 от нея, са били нарушени в резултат на разглеждания срок³⁶.

85. Като разглеждам всички тези обстоятелства заедно, предложеният от мен отговор на втория поставен от запитващата юрисдикция въпрос по настоящото дело съответно е подобен на представения по дело PG: ако с оглед на тези обстоятелства националният съд прецени, че изискваният контрол не е възможно да се извърши в рамките на предвидения срок, като същевременно се зачетат правата на кандидата, гарантирани от правото на ЕС, този съд трябва да остави без приложение релевантната разпоредба от националното право и да приключи контрола възможно най-бързо след изтичането на срока³⁷.

86. Трябва обаче да се добави, че по дело PG, при някои условия (например ако натовареността на въпросния съд или съдия е малка и съдът разполага с всички необходими технически средства), адекватността на шестдесетдневния срок би могла да е предмет на спор³⁸. Осемдневният срок обаче поражда по-сериозни съмнения за своята адекватност, дори съдията да трябва „само“ да извърши контрол върху преценката на решаващия орган по отношение на някое от петте основания за недопустимост.

87. Всъщност самото регистриране на дело в съд отнема време, последвано от времето, нужно на съдията да се запознае с преписката и да даде необходимите указания, като например за осигуряването на правна защита и устен превод при необходимост, организирането на разговор, ако се налага, и получаването на необходимата информация за съответните трети страни и конкретния случай на кандидата. Макар наистина да не се съмнявам в ефективността на правилно проведеното съдебно производство, притежаването на способност да се направи всичко това заедно с последващото разглеждане на делото в съответствие с подходящия стандарт в рамките на осем дни, при наличието, разбира се, на редица други успоредно висящи дела, би било достатъчно, за да накара дори съдия Херкулес да страда от комплекс за малоценност.

88. С оглед на тези съображения второто ми междинно заключение е, че член 46, параграф 3 от Директива 2013/32, разглеждан в светлината на член 47 от Хартата, трябва да се тълкува в смисъл, че въпросът дали срокът, предвиден в националното законодателство за осъществяването на контрол, е адекватен във висящото пред националния съд дело, трябва да се прецени от последния при отчитане на задължението му да извърши цялостно и *ex nunc* разглеждане — включително, ако е необходимо, разглеждане на нуждите от международна закрила съгласно Директива 2011/95 — като същевременно гарантира правата на жалбоподателя, както са определени по-специално в Директива 2013/32. Ако националният съд счете, че тези права не могат да бъдат гарантирани с оглед на конкретните обстоятелства по делото или на цялостните условия, при които този съд трябва да изпълни своите задачи — като например при особено голям брой едновременно подадени жалби — той трябва да остави без приложение приложимия срок, доколкото е необходимо, и да приключи разглеждането възможно най-бързо след изтичането на срока.

³⁶ Вж. заключението ми по дело PG, точка 64.

³⁷ С дадените в точка 71 от това заключение пояснения, които са приложими и тук. Отбелязвам, че както член 46, параграф 3 от Директива 2013/32, така и член 47 от Хартата имат директен ефект. Вж. решение от 29 юли 2019 г., *Torubarov* (C-556/17, EU:C:2019:626, т. 56 и 73), или (по отношение само на член 47 от Хартата) решения от 17 април 2018 г., *Egenberger* (C-414/16, EU:C:2018:257, т. 78), и от 19 ноември 2019 г., А. К. и др. (Независимост на Дисциплинарната колегия на Върховния съд) (C-585/18, C-624/18 и C-625/18, EU:C:2019:982, т. 162)

³⁸ Вж. заключението ми по дело PG, точки 65—69.

V. Заключение

89. С оглед на изложените по-горе съображения предлагам на Съда да отговори на Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Съд по административни и трудовоправни спорове, Будапеща, Унгария) по следния начин:

- „1. Член 33 от Директива 2013/32/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 година относно общите процедури за предоставяне и отнемане на международна закрила трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска законодателна уредба на държава членка, съгласно която молба е недопустима, ако кандидатът е пристигнал в тази държава членка през страна, където не е изложен на преследване или на опасност от тежко посегателство или в която е гарантирана достатъчна степен на закрила.
2. Член 46, параграф 3 от Директива 2013/32, разглеждан в светлината на член 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз, трябва да се тълкува в смисъл, че въпросът дали срокът, предвиден в националното законодателство за осъществяването на контрол, е адекватен във висящото пред националния съд дело, трябва да се прецени от последния при отчитане на задължението му да извърши цялостно и ex nunc разглеждане — включително, ако е необходимо, разглеждане на нуждите от международна закрила съгласно Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила — като същевременно гарантира правата на жалбоподателя, както са определени по-специално в Директива 2013/32. Ако националният съд счете, че тези права не могат да бъдат гарантирани с оглед на конкретните обстоятелства по делото или на цялостните условия, при които този съд трябва да изпълни своите задачи — като например при особено голям брой едновременно подадени жалби — той трябва да остави без приложение приложимия срок, доколкото е необходимо, и да приключи разглеждането възможно най-бързо след изтичането на срока“.